

Arrest

nr. 294 411 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROELS en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 1998 komt de verzoekende partij in België aan met een geldig visum, goedgekeurd op 23 maart 1998.

1.2. Op 30 april 2005 verwerft de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit.

1.3. Op 28 oktober 2016 verhuist de verzoekende partij naar Nederland en wordt zij afgeschreven uit de registers.

1.4. Op 27 februari 2017 vraagt de verzoekende partij te Beveren om opnieuw ingeschreven te worden in de registers.

1.5. Op 3 april 2017 worden instructies gegeven aan de stad Beveren om de verzoekende partij opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister.

1.6. Op strafrechtelijk vlak worden de feiten, die door de verzoekende partij niet uitdrukkelijk worden betwist, in de nota met opmerkingen vermeld als volgt:

“Op 03.05.2020 werd verzoekende partij aangehouden en op 04.05.2020 werd verzoekende partij door onderzoeksrechter M. (...) onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging; bendeforming - deelname; mededader. Verzoekende partij werd eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst door onderzoeksrechter V.S. (...) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendeforming - deelname.

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 02.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter V.S. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 08.06.2020 maar verzoekende partij bleef in de gevangenis ten gevolge van het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...).

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 19.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 24.06.2020 en verzoekende partij werd diezelfde dag vrijgesteld.

Op 04.08.2020 werd verzoekende partij aangehouden en op 05.08.2020 werd verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen wegens het niet naleven van de voorwaarden gesteld bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen d.d. 02.06.2020. Verzoekende partij was niet ingegaan op de schriftelijke uitnodigingen om zich op 13.07.2020 en 20.07.2020 aan te melden bij het justitiehuis.

Op 13.08.2020 werd verzoekende partij een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 15.08.2020 werd verzoekende partij omstreeks 2u30 aangetroffen naar aanleiding van een verkeersongeluk.

Verzoekende partij had echter bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen d.d. 19.06.2020 voorwaarden opgelegd gekregen. Zo diende verzoekende partij onder meer een avondklok te respecteren tussen 22u00 en 7u00. Zijn aanhouding werd bevolen wegens het niet naleven van de opgelegde voorwaarden en verzoekende partij werd op 16.08.2020 opnieuw overgebracht naar de gevangenis te Antwerpen.

Vanaf 21.09.2020 onderging verzoekende partij de voorlopige hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 06.10.2020 knipte verzoekende partij zijn enkelband door en nam hij de vlucht.

Verzoekende partij werd op 17.12.2020 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8.000 EUR daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk 809,7 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 29.03.2019 en 18.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17.04.2019) en aan deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 29.03.2019 tot en met 17.04.2019).

Op 04.01.2021 werd verzoekende partij door de Politierechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar verzoeker zich schuldig had gemaakt aan het niet naleven van het verbod om zich onnodig op de openbare weg of in openbare plaatsen te bevinden en aan het niet naleven van het verbod op samenscholingen (feiten gepleegd op 03.05.2020).

Op 24.03.2021 stelde het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 26.06.2020) vast dat de feiten waarvoor verzoekende partij vervolgd werd en waaraan hij schuldig verklaard werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de

omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd tussen 27.02.2019 en 20.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 19.04.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 28.02.2019 tot en met 19.04.2019)] samen met de feiten waarvoor verzoekende partij reeds werd veroordeeld bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, d.d. 17.12.2020, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet, dat de huidige feiten voorafgaan aan dit vonnis en dat de in dit vonnis opgelegde straffen geen voldoende bestraffing vormen voor al de misdrijven samen, en legde voor de feiten een bijkomende bestraffing op van 40 maanden hoofdgevangenisstraf en een geldboete van 24.000 EUR. Tevens werd de onmiddellijke aanhouding bevolen.

Op 22.11.2021, na een ontvluchting van 412 dagen, werd verzoekende partij weer opgesloten in de gevangenis.

Op 22.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Dendermonde (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 23.06.2021; verstekvonnis met onmiddellijke aanhouding gevelde tijdens zijn ontvluchting) vast dat de feiten waarvoor verzoeker vervolgd werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van minstens 712,1 kg cocaïne (feit gepleegd in de periode van 01.04.2019 tot en met 02.05.2019)] vermengen met de feiten waarvoor verzoekende partij reeds definitief werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij vonnis d.d. 17.12.2020 en de feiten waarvoor hij reeds definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest d.d. 24.03.2021, zei dat de reeds uitgesproken bestraffingen voor alle feiten samen een juiste bestraffing leek, en legde bijgevolg geen bijkomende straf op.

Op 30.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van 1345,90 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 12.04.2019 en 09.05.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 08.05.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 13.04.2019 tot 13.05.2019)] de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 17.12.2020 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.03.2021 en legde verzoekende partij hoofdens die feiten geen bijkomende bestraffing op."

1.7. Op 23 februari 2023 wordt de verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen wordt haar verblijfsrecht te beëindigen en wordt een vragenlijst hoorrecht ingevuld.

1.8. Op 6 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer

(...)

Nationaliteit: Nederland

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U werd op (...) 1987 geboren te Santo-Antão (Kaapverdië).

Uw moeder R.L.C.M. (geboren op (...) 1962 te Santo Antão, Kaapverdië) is op (...) 1997 te São Vicente (Kaapverdië) gehuwd met de V.L. (...) (geboren op (...) 1949 te Amsterdam, Nederlandse nationaliteit). Dhr. V. (...) was sinds 26.09.1966 woonachtig in België.

In oktober 1997 diende uw moeder voor zichzelf en haar 4 kinderen (u; uw halfzus L.A.L.S. (...); uw zus: L.R.B.C. (...) en uw broer L.R.D.A. (...)) een visumaanvraag in bij de Belgische Ambassade te Dakar (Senegal) in het kader van een gezinshereniging met V.L. (...).

Op 23.03.1998 werden deze visumaanvragen goedgekeurd en op 08.05.1998 zijn jullie in België aangekomen.

Op 08.07.1998 diende uw moeder voor zichzelf en haar 4 kinderen een aanvraag tot vestiging (bijlage 19) in. Jullie werden diezelfde dag ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 08.01.1999 werden jullie ingeschreven in het Bevolkingsregister.

Op 30.04.2005 verwierf u de Nederlandse nationaliteit (zie rijksregister).

Op 28.10.2016 werd u afgeschreven uit de registers daar u in Nederland ging wonen. Op 27.02.2017 meldde u zich bij de Dienst Bevolking te Beveren en vroeg u om opnieuw in de registers ingeschreven te worden. Op 03.04.2017 werden instructies gegeven aan de stad Beveren om u opnieuw in te schrijven in het Bevolkingsregister.

Op 03.05.2020 werd u aangehouden en op 04.05.2020 werd u door onderzoeksrechter M. (...) onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging; bendevorming - deelname; mededader. U werd eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst door onderzoeksrechter V.S. (...) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming - deelname.

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 02.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter V.S. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 08.06.2020 maar u bleef in de gevangenis ten gevolge van het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...).

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 19.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 24.06.2020 en u werd diezelfde dag vrijgesteld.

Op 04.08.2020 werd u aangehouden en op 05.08.2020 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen wegens het niet naleven van de voorwaarden gesteld bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen d.d. 02.06.2020. U was niet ingegaan op de schriftelijke uitnodigingen om u op 13.07.2020 en 20.07.2020 aan te melden bij het justitiehuis.

Op 13.08.2020 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 15.08.2020 werd u omstreeks 2u30 aangetroffen naar aanleiding van een verkeersongeluk. U had echter bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen d.d. 19.06.2020 voorwaarden opgelegd gekregen. Zo diende u onder meer een avondklok te respecteren tussen 22u00 en 7u00. Uw aanhouding werd bevolen wegens het niet naleven van de u opgelegde voorwaarden en u werd op 16.08.2020 opnieuw overgebracht naar de gevangenis te Antwerpen.

Vanaf 21.09.2020 onderging u de voorlopige hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 06.10.2020 knipte u uw enkelband door en vluchtte u.

U werd op 17.12.2020 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8.000 EUR daar u zich schuldig heeft gemaakt aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk 809,7 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 29.03.2019 en 18.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17.04.2019) en aan deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 29.03.2019 tot en met 17.04.2019).

Op 04.01.2021 werd u door de Politie rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan het niet naleven van het verbod om zich onnodig op de openbare weg of in openbare plaatsen te bevinden en aan het niet naleven van het verbod op samenscholingen (feiten gepleegd op 03.05.2020).

Op 24.03.2021 stelde het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 26.06.2020) vast dat de feiten waarvoor u vervolgd werd en waaraan u schuldig verklaard

werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd tussen 27.02.2019 en 20.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 19.04.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 28.02.2019 tot en met 19.04.2019)] samen met de feiten waarvoor u reeds werd veroordeeld bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, d.d. 17.12.2020, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet, dat de huidige feiten voorafgaan aan dit vonnis en dat de in dit vonnis opgelegde straffen geen voldoende bestraffing vormen voor al de misdrijven samen, en legde voor de thans voorliggende feiten een bijkomende bestraffing op van 40 maanden hoofdgevangenisstraf en een geldboete van 24.000 EUR. Tevens werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen.

Op 22.11.2021, na een ontvluchting van 412 dagen, werd u weer opgesloten in de gevangenis.

Op 22.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Dendermonde (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 23.06.2021; verstekvonnis met onmiddellijke aanhouding gevelde tijdens uw ontvluchting) vast dat de feiten waarvoor u vervolgd werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van minstens 712,1 kg cocaïne (feit gepleegd in de periode van 01.04.2019 tot en met 02.05.2019)] vermengen met de feiten waarvoor u reeds definitief werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij vonnis d.d. 17.12.2020 en de feiten waarvoor u reeds definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest d.d. 24.03.2021, zei dat de reeds uitgesproken bestraffingen voor alle feiten samen een juiste bestraffing leek, en legde bijgevolg geen bijkomende straf op.

Op 30.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van 1345,90 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 12.04.2019 en 09.05.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 08.05.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 13.04.2019 tot 13.05.2019)] de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 17.12.2020 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.03.2021 en legde u hoofdens die feiten geen bijkomende bestraffing op.

U boet momenteel drie gevangenisstraffen uit waarvan twee ten gevolge van inbreuken op de drugswetgeving en u bereikt strafeinde op 31.01.2029.

U maakte minstens sinds 28.02.2019 deel uit van een bijzonder goed georganiseerde bende die via de Antwerpse haven zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Zuid-Amerika. De vereniging schakelde meerdere mensen in om aanzienlijke ladingen cocaïne uit te halen uit de haven, eerst door de drugs te verplaatsen naar een container die op grond van het land van herkomst minder argwaan opwekte en vervolgens door die container te laten ophalen door een transporteur die de nodige gegevens verkreeg. Uw naam kwam naar voor in meerdere drugsdossiers die handelden over de in- en uitvoer van verdovende middelen en het ontvreemden van containers via pincode fraude.

De internationale drughandel valt onder de noemer bijzonder zware criminaliteit zo blijkt uit artikel 83, lid 1, eerste alinea van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie": "1. Het Europees Parlement en de Raad kunnen volgens de gewone wetgevingsprocedure bij richtlijnen minimumvoorschriften vaststellen betreffende de bepaling van strafbare feiten en sancties in verband met vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie die voortvloeit uit de aard of de gevolgen van deze strafbare feiten of uit een bijzondere noodzaak om deze op gemeenschappelijke basis te bestrijden. Het betreft de volgende vormen van criminaliteit: terrorisme, mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, illegale drugshandel, illegale wapenhandel, het witwassen van geld, corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, computercriminaliteit en de georganiseerde criminaliteit. [...]"

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 17.12.2020, blijkt dat u zich, in het kader van een vereniging, tussen 29.03.2019 en 18.04.2019 schuldig maakte aan de trafiek van 809,7 kg cocaïne.

Met het arrest van het Hof van Beroep d.d. 24.03.2021 werd u bestraft voor de invoer van een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne in het kader van een vereniging tussen 27.02.2019 en 20.04.2019

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 22.06.2022 blijkt dat u zich in de période van 01.04.2019 tot en met 02.05.2019 schuldig maakte aan de invoer van minstens 712,1 kg cocaïne in het kader van een vereniging.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 30.06.2022, blijkt dat u zich, in het kader van een vereniging, tussen 12.04.2019 en 09.05.2019 schuldig maakte aan de invoer van 1345,90 kg cocaïne.

Internationale drugtrafiek waarbij onder meer de Antwerpse haven wordt misbruikt om gigantische hoeveelheden cocaïne Europa binnen te krijgen, vormt niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid.

Het is algemeen bekend dat harddrugs grote gezondheidsrisico's met zich meebrengen voor de gebruikers ervan en dat deze drugs kunnen leiden tot een lichamelijke of geestelijke verslaving. Druggebruikers veroorzaken grote maatschappelijke overlast. Drugverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Heel wat drugverslaafden verliezen immers hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling als gevolg van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid om aan geld te komen om in hun verslaving te voorzien. Samen met de andere leden van de criminele vereniging waarvan u deel uitmaakte, zorgde u er mee voor dat gebruikers op grote schaal voorzien konden worden van cocaïne en daarmee hun gezondheid in gevaar brachten. U heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Puur en snel geldgewin is blijkbaar uw enige drijfveer, waarbij u geen normbesef toont. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar.

Bij internationale drugtransporten zijn bovendien talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met deze strafbare feiten zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Vrijwel allé liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 22.06.2022 blijkt: "Op 23 mei 2019 werden om iets na 3 uur 's nachts vijf schoten afgevuurd op de voordeur van het appartementsgebouw waar E.L.R. (...) woonde." Hoewel u aan de onderzoekers verklaarde dat de schoten niet voor u bedoeld waren, verdween u na de schoten wel met de noorderzon: "Ook het feit dat de voordeur van het appartementsgebouw waar opposant [hiermee wordt naar u verwezen] woonde op 23 mei 2019 beschoten werd en het feit dat opposant daarna met de noorderzon verdween, duidt erop dat opposant tot en met 2 mei 2019 nog steeds deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer van cocaïne." Het kan niet uitgesloten worden dat bij dergelijke beschietingen onschuldige slachtoffers vallen. U deinsde er zelf ook niet voor terug om mensen te bedreigen of onder druk te zetten, zo blijkt o.a. uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 17.12.2020: "A. P. E. M. werd verhoord op 2 januari 2020 en gaf toe dat hij de gegevens van de container had doorgegeven aan E.L.R. (...). Hij stelde dat hij onder druk werd gezet en dat L.R. (...) hem bedreigde."

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf.

conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” Met uw handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft u een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cocaïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stof. U heeft zich geen rekenschap gegeven van allé negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn bijzonder ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straffen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds tai van veroordelingen door de Politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft: “Opposant is 34 jaar oud. Hij werd reeds 20 keer veroordeeld voor misdrijven in het verkeer. Dit wijst al op een ernstige normvervaging” (zie vonnis CR Dendermonde d.d. 22.06.2022) Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U werd veelvuldig door de Politierechtbank veroordeeld tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek. De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op uw gedrag in het verkeer en u trok zich ook niet veel aan van de opgelegde rijverboden. Uit het gegeven dat u ernstige verkeersovertredingen bleef begaan, kan afgeleid worden dat u totaal niet onder de indruk was van deze veroordelingen. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn eveneens ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U werd op 04.01.2021 ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand voor het niet respecteren van de coronamaatregelen, nog een indicatie dat u de mening toegedaan bent dat u zich niet aan de regels hoeft te houden en dat u zomaar kan doen wat u wil zonder enige rekening te houden met uw medeburgers.

In uw schrijven d.d. 03.03.2023 haalt u aan dat u uit uw fouten geleerd heeft en dat u uitkijkt naar een toekomst hier in België samen met uw familie, uw kinderen en uw vriendin M.H.S. (...). Toen u vrij was onder voorwaarden hield u zich niet aan die voorwaarden: zo ging u niet in op de uitnodigingen van de justitieassistent en respecteerde u de avondklok niet. Toen u onder E.T. stond knipte u uw enkelband door en sloeg u gedurende 412 dagen op de vlucht. U stapelde de ene na de andere verkeersboete op, u nam zelfs de moeite niet om aanwezig te zijn op de zittingen, de meeste veroordelingen door de politierechtbank gebeurden immers bij verstek, en u paste uw rijgedrag blijkbaar geenszins aan (de eerste boete door de politierechtbank kreeg u op 20.02.2008 en de laatste op 10.05.2022). Uit de verschillende vonnissen blijkt o.a. dat u meermaals leugenachtige verklaringen aflegde, dat u zich op een gegeven moment voordeed als uw broer (achteraf bleek dat de afgenomen vingerafdrukken u toebehoorden, vonnis CR Dendermonde p. 8) en dat u dingen deed achter de rug van uw werkgever. Gelet op uw ingesteldheid toont u -louter door te beweren dat u geleerd heeft uit uw fouten- niet aan dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal zijn voor de openbare orde. Zoals reeds aangehaald, is er een ernstig recidivegevaar. Dat de Psychosociale Dienst van de gevangenis (PSD) in de “maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke

invrijheidstelling/penitentiair verlof/elektronisch toezicht" d.d. 31.01.2023 positief adviseerde voor de gevraagde strafuitvoeringsmodaliteiten kan onderhavige beslissing niet milderen. Uit het verslag blijkt dat uw partner niet goed op de hoogte is van de door u gepleegde feiten en dat ze er liever ook niet veel van weet, dat zij geen idee heeft van de schulden die u dient te betalen, dat zij steeds aanhaalt dat de feiten dateren van voor jullie een koppel waren maar daarbij volledig voorbij gaat aan het feit dat u uw enkelband doorknipte en op de vlucht ging (gedurende 412 dagen) terwijl jullie al een koppel waren.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U heeft blijkbaar goede connecties in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw laakbare ingesteldheid, uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, de afbetalingen die u moet doen, uw gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat het risico dat u zal hervallen in illégale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illégale drugs en tegen diegenen die daarvoor verantwoordelijk zijn. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 23.02.2023 werd u in de gevangenis van Beveren door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U stelde dat u de vragenlijst zou doornemen en ingevuld terug zou bezorgen. Indien het u niet zou lukken bepaalde documenten tijdig te verkrijgen, zou u contact opnemen om een verlenging van de termijn aan te vragen.

Op 08.03.2023 maakte uw broer L.R.D.A. (...) volgende documenten per mail over: de ingevulde vragenlijst hoorrecht; een aanvullend schrijven (uw "levensverhaal"); uw loopbaangegevens VDAB d.d. 27.02.2023; uw CV d.d. 27.02.2023; maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling / penitentiair verlof / elektronisch toezicht d.d. 31.01.2023; bezoektolating gevangenis; attest gezinssamenstelling d.d. 23.02.2023, gezin van VALK Louis; attest gezinssamenstelling d.d. 23.02.2023, gezin van L.R.D.A. (...); attest gezinssamenstelling d.d. 24.02.2023, gezin van L.A.L.S. (...); uittreksel geboorteakte L.R.L. (...); uittreksel geboorteakte L.R.M. (...); attest Sint-Lievenscollege Antwerpen d.d. 01.03.2023; attest van schoolbezoek d.d. 20.04.2022 voor L.R.M. (...); attest van schoolbezoek d.d. 20.04.2022 voor L.R.L. (...); kopie van uw studentenkaart - Thomas More hogeschool; kopie van uw E+ kaart.

In het formulier hoorrecht verklaart u dat u Portugees, Spaans, Nederlands, Frans en Engels spreekt, leest en/of schrijft; dat u sinds 1998 in België bent; dat uw reisdocument sedert enkele jaren verlopen is en dat u dit opnieuw dient aan te vragen op het moment dat u de kans krijgt (vrij bent); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam woonachtig was op volgend adres: C. (...), 2040 Borgerhout (zie enquête van justitie in bijlage); dat u een duurzame relatie heeft met M.H.S. (...) (zie enquête van justitie in bijlage); dat uw moeder, stiefvader, 2 zussen en 1 broer in België wonen (zie gezinssamenstelling in bijlage); dat u 2 minderjarige kinderen heeft (L. (...) en M. (...) L.R. (...)) die in België bij hun moeder S.D.W. (...) wonen (zie documenten in bijlage); dat u geen familie heeft in Nederland; dat u lager onderwijs volgde in Sint-Rochus, Deurne; dat u secundair onderwijs volgde in het Sint- Lievenscollege te Antwerpen dat u naar de Karel de Grote hogeschool te Antwerpen ging; dat u naar de Thomas More hogeschool te Mechelen ging (recent); dat u opleidingen volgde via VDAB en LOGOS en dat u allé getuigschriften behaalde (zie VDAB loopbaan in bijlage); dat u altijd gewerkt heeft in België, zowel als arbeider als als bediende (zie loopbaangegevens VDAB in bijlage); dat u nog nooit buiten België gewerkt heeft; dat u heden uw eerste opsluiting ondergaat. Op de vraag of er redenen bestaan waarom u niet naar Nederland terug kan keren, antwoordt u dat u eigenlijk nooit in Nederland gewoond of gewerkt heeft. U stelt dat heel uw bestaan hier in België is sinds u 8 jaar was en dat u zich mede daardoor Belg voelt. U stelt zich niet in te kunnen beelden waar u heen zou moeten gaan indien u België zou moeten verlaten.

In het schrijven dat u toevoegde aan het formulier hoorrecht, legt u uit dat u op uw 15e een relatie kreeg met D.W.S.C.J.-P. (...) (geboren op (...) 1988 te Antwerpen, Belgische nationaliteit). Jullie relatie zou 14 jaar geduurd hebben en jullie kregen samen 2 kinderen: L.R.L. (...) (geboren op (...) 2010, Belgische nationaliteit) en L.R.M. (...) (geboren op (...) 2015, Belgische nationaliteit). U stelde dat jullie gedurende jullie relatie altijd samengewoond hebben samen met de kinderen, dat jullie intussen uit elkaar zijn maar dat jullie een goede verstandhouding hebben wat de kinderen betreft. Dat u uw kinderen kan zien wanneer

u wil en dat uw kinderen u kunnen zien wanneer zij dat willen. Nu u in de gevangenis zit, zouden ze u elke woensdag bezoeken (kinderbezoek). Daarnaast zou u ook dagelijks met hen bellen en/of videobellen. U schrijft dat u het niet zou kunnen plaatsen als u afstand zou moeten nemen van uw kinderen.

Uit de “maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling / penitentiair verlof / elektronische toezicht” opgesteld door het Agentschap Justitie en Handhaving/Justitiehuis Antwerpen op 31.01.2023 die door u voorgelegd werd, blijkt dat het de bedoeling was om co-ouderschap op te starten waarbij de kinderen om de week bij u en uw huidige partner zouden verblijven. Sinds uw detentie zou u enkel uw oudste zoon zien omdat hij de situatie gezien zijn leeftijd beter begrijpt. Uw jongste zoon zou niet op de hoogte zijn van uw detentie. Volgens uw huidige partner zou u ook nu u in de gevangenis verblijft, proberen actief uw vaderrol op te nemen door uw kinderen telefonisch te helpen met hun huiswerk.

Uit de bezoekgeschiedenis van de gevangenis blijkt dat beide kinderen u reeds bezochten in de gevangenis, zij het helemaal niet zo frequent als elke woensdagmiddag zoals u in uw schrijven aangaf. Uw jongste zoon kwam tot nu toe (20.03.2023) één maal op bezoek, de oudste bezocht u zes maal. Het wordt op heden niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven (dat momenteel weliswaar noodzakelijkerwijs verloopt via bezoeken in de gevangenis, post en moderne communicatiemiddelen) in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) met uw kinderen en dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw recht op een gezinsleven met hen. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Nazicht van de registers leert dat u sinds 28.01.2018 nooit meer officieel ingeschreven stond op eenzelfde adres als uw ex-partner en de kinderen. Sinds 22.11.2021 zit u ononderbroken in de gevangenis. Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen intussen gewend zijn aan uw fysieke afwezigheid in hun dagdagelijkse leven en dat ze inmiddels gewoon zijn dat ze u slechts sporadisch zien en doorgaans met u communiceren via de moderne communicatiemiddelen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat u vanuit het land waar u zich in de toekomst zal vestigen, geen contact meer zou kunnen onderhouden met uw kinderen via de moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken. Familieleden of vrienden in België zouden hen kunnen begeleiden bij zo'n bezoek indien ze nog te jong zouden zijn om zelfstandig te reizen. U verklaarde nog een goede verstandhouding te hebben met de moeder van de kinderen, mogelijks kunnen de kinderen schoolvakanties bij u doorbrengen. Bovendien kan u hen ook vanuit het buitenland financieel ondersteunen. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen doordat uw verblijfsrecht beëindigd wordt, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen. Het feit dat u kinderen had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels

met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging meewerkt aan het invoeren van grote hoeveelheden cocaïne via de haven van Antwerpen met alle kwalijke gevolgen van dien.

U gaf aan momenteel een duurzame relatie te hebben met S.C.M.M.H. (...) (geboren op (...) 1995 te Sao Tomé en Príncipe, Portugese nationaliteit, EU kaart geldig tot 05.02.2027).

Uit de "maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling / penitentiair verlof / elektronische toezicht" opgesteld door het Agentschap Justitie en Handhaving/Justitiehuis Antwerpen op 31.01.2023 die door u voorgelegd werd, blijkt dat mevrouw S.C.M. (...) verklaarde dat jullie elkaar in 2012 leerden kennen omdat u een goede vriend was van haar neef. Op haar 17e zouden jullie ongeveer 6 maanden een relatie gehad hebben die eindigde omdat zij naar Londen verhuisde voor haar studies. Mevrouw studeerde daar gedurende 3,5 jaar maar maakte haar studies niet af omdat ze naar Portugal trok om haar zieke grootmoeder te verzorgen. Jullie zouden sinds 3 jaar een vaste relatie hebben en in de toekomst een gezin willen stichten. Mevrouw verklaarde aan de justitieassistent dat jullie sinds 2020 samenwoonden en dat jullie in november 2021 naar jullie huidig appartement verhuisden om meer plaats te hebben voor uw kinderen. Jullie zouden minstens 5 keer per dag bellen en mevrouw verklaarde u een of twee keer per week te bezoeken in de gevangenis. Mevrouw wil dat u zo snel mogelijk naar huis komt, op financieel vlak zou mevrouw u onderhouden gedurende de strafuitvoering. Dat zou ook de reden zijn waarom zij nu dubbel werkt.

Uit de bezoekgeschiedenis van de gevangenis blijkt inderdaad dat zij u zeer regelmatig bezoekt. Uit de registers blijkt dat jullie nooit officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden.

Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit blijkt dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Er zijn enkel de verklaringen die mevrouw aflegde tegenover de justitieassistent, dat u welkom bent om bij haar te gaan wonen, dat zij u financieel zou onderhouden, het gegeven dat zij u zeer regelmatig bezoekt in de gevangenis en uw verklaringen in dit verband. Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met mevrouw S.C.M. (...) van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw S.C.M. (...) buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Het loutere feit dat zij enige moeilijkheden zou kunnen ondervinden, volstaat niet. Het feit dat mevrouw verblijfsrecht heeft in België, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nederland of elders. Uit de voorgelegde maatschappelijke enquête blijkt dat mevrouw, die de Portugese nationaliteit heeft, 12 jaar geleden uit Portugal naar België kwam, dat ze 3,5 jaar in Londen zou gestudeerd hebben en dat ze vanuit Londen naar Portugal teruggedaan zou zijn om voor haar zieke grootmoeder te zorgen. Ze zou sinds 4 jaar op interim-basis werken bij de fabriek "Chocolade Werken Gudrun" te Lier en zou daarnaast sinds 1 jaar 3 avonden per week in een café in Antwerpen werken. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat ze dergelijk werk buiten België niet zou kunnen vinden. Als EU-burger kan ze ongetwijfeld ook verblijfsrecht verwerven in Nederland, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat haar daar ooit het verblijfsrecht geweigerd werd. Nederlands en Vlaams zijn gelijkend, dus taal zou geen probleem vormen. Haar familie en vrienden in België zou ze regelmatig kunnen bezoeken aangezien Nederland en België buurlanden zijn en zij zich vrij kan bewegen in Europa. Daar u ook Portugees spreekt, behoort het ook tot de mogelijkheden zich gezamenlijk in Portugal te vestigen en daar een gezinsleven uit te bouwen. Er liggen evenmin stukken voor waaruit blijkt dat u daar ooit een verblijfsrecht aanvraag en dat u dit geweigerd werd. Mevrouw kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Nederland. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Financiële steun kan zij u ook geven wanneer u in het buitenland verblijft. Dat het contact met haar moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van uw persoonlijk gedrag. Indien u zich niet ingelaten zou hebben met de internationale cocaïnehandel en geen gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid, zou u zich niet in deze situatie bevinden.

Uw moeder (R.L.V.C.M.(...), geboren op (...) 1962 te Santo Antao, Nederlandse nationaliteit sinds 09.02.2005, E+ kaart geldig tot 20.08.2023), uw stiefvader (V.L. (...), geboren op (...) 1949 te Amsterdam, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 20.08.2023), uw 2 zussen (L.R.B.C. (...), geboren op (...) 1990 te Santo- Antao, Nederlandse nationaliteit sinds 30.04.2005, E+ kaart geldig tot 13.09.2023 en L.A.L.S. (...), geboren op (...) 1985 te Santo-Antao, Belgische nationaliteit sinds 22.03.2007) en uw broer (L.R.D.A. (...), geboren op (...) 1992 te Ribeira Grande, Nederlandse nationaliteit sinds 30.04.2005, EU+ kaart geldig tot 14.02.2027) wonen in België. De meeste van hen bezoeken u van tijd tot tijd in de

gevangenis. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen (stief)ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen broers en zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze familieleden. U beperkt u zich ertoe hun aanwezigheid in België te vermelden en toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van hen. Het gegeven dat (de meeste van) uw familieleden u bezoeken in de gevangenis en dat u daarnaast mogelijks ook telefonisch contact met hen heeft, is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen, is wederom enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat op minderjarige leeftijd startte dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten, dat u hier hobby's uitoefende en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België en dat u bereid zou zijn in de toekomst opnieuw te gaan werken, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het gaat voornamelijk om vrij korte tewerkstellingen in interim verband. U misbruikte trouwens het vertrouwen dat uw laatste werkgever u gaf, terwijl u daar amper van 19.03.2019 tot 10.05.2019 werkte, door transportopdrachten te geven zonder hun medeweten en dit om cocaïne uit de haven te halen. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet hierop lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugshandel.

Het gegeven dat u "Luchtvracht" studeert bij de Thomas More Hogeschool vanuit de gevangenis, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de

openbare orde. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat u dergelijke opleiding enkel in België kan volgen.

U verklaarde dat u eigenlijk nooit in Nederland gewoond of gewerkt heeft, dat u er geen familie heeft, dat heel uw bestaan hier in België is sinds u 8 jaar was en dat u zich mede daardoor Belg voelt. U stelt zich niet in te kunnen beelden waar u heen zou moeten gaan indien u België zou moeten verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat u ruim 10 jaar oud was (bijna 11) toen u in België aankomen bent, inmiddels bent u 35 jaar oud. Het wordt niet betwist dat het opbouwen van een leven in Nederland aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan daarvoor. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in oktober 2016 bij de stad Beveren ging melden dat u naar Nederland zou verhuizen. Op 28.10.2016 werd u bijgevolg uit de registers afgeschreven naar het buitenland. Op 27.02.2017 meldde u zich bij de Dienst Bevolking te Beveren en vroeg u om opnieuw in de registers ingeschreven te worden. U heeft in het verleden blijkbaar zelf het initiatief genomen om tijdelijk in Nederland te gaan wonen. Uw stiefvader heeft mogelijks nog familie in Nederland waarmee hij u in contact kan brengen. Hoe dan ook bent u een volwassen man die in staat kan worden geacht zijn leven zelfstandig uit te bouwen in een land waarvan hij de nationaliteit heeft zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Nederland. Bovendien zijn België en Nederland buurlanden waardoor familieleden woonachtig in België makkelijk van tijd tot tijd op bezoek kunnen komen, eventueel kan iemand u tijdelijk vergezellen tot u uw leven er weer op de rails heeft. Nederlands en Vlaams zijn zeer gelijkend. Dat u nog nooit gewerkt heeft in Nederland, betekent niet dat u er geen werk zou kunnen vinden met de diploma's die u heeft.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grand van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf steunt op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing geen schorsende werking."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het legaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44bis, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het Europees beginsel van vrij verkeer, van artikel 24.2, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt: (...)

Art. 44 bis van de Vreemdelingenwet geeft uitvoering aan het artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 28.3 bepaalt van hoger vermelde richtlijn bepaald: "(...)"

Verwerende partij beroept zich op de verkeerde rechtsgrond nu zij haar beslissing ent op artikel 44bis §2 Vw.

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit. Tevens verblijf verzoeker op Belgisch grondgebied sinds hij tien jaar oud is (1998). Hij was in het bezit van een geldige E+kaart.

Thans moet besloten worden dat hij langdurig gevestigde unie-onderdaan is.

De Minister betwist het bijzonder langdurig verblijf op Belgisch grondgebied van verzoeker niet. Zij benadrukt en erkent dat de volledige persoonlijke levenssfeer van verzoeker is gevestigd op Belgisch grondgebied. De vraag rijst waarom zij er dan voor kiest om haar beslissing te schragen op art. 44§2 Vw en niet zoals behoort op het art. 44§3 Vw.

Verwerende partij beroept zich niet alleen op de verkeerde rechtsgrond maar laat ook na aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker dwingende redenen van nationale veiligheid aan de orde zijn. Verwerende partij lijkt zich daarbij te willen ontdoen van de hogere motivatie vereiste vervat in de derde paragraaf van het art. 44 bis Vw.

Enkel omwille van ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ kan het verblijf in België van een gevestigd unieburger worden ingetrokken, dit is een logisch gevolg van de beginselen van de ruime van vrede, veiligheid en recht zelf; als hoeksteen van de supranationale Europese rechtsorde.

Het Hof van Justitie definieert het begrip ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ als volgt: “Er is sprake van dwingende redenen van nationale veiligheid’ als er een aantasting is van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige versterking van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, of de aantasting van militaire belangen, die de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

Het begrip veronderstelt niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid maar ook dat deze aantasting bijzonder ernstig is. Dit komt tot uiting door het gebruik van de woorden ‘dwingende redenen’.

Deze drempel is significant hoger dan deze vermeld onder §2 waarin kan volstaan wordt aan te tonen dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Bovendien volgt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ een communautaire en zeer restrictieve invulling moeten krijgen omdat deze afwijken van één van de grondbeginselen van de

Unie: het recht op vrij verkeer. De terugkeerrichtlijn is immers in zijn totaliteit niet van toepassing op de burgers van de unie.

De Belgische wetgever benadrukte hetzelfde bij de invoering van de wet van 2016 houdende wijziging van vreemdelingenwet (de zogeheten: 'deportatiewet'¹) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet gemaakt.

Openbare orde en nationale veiligheid zijn ook geen synoniemen.

De term nationale veiligheid verwijst naar de goede werking van de essentie van de staatstructuur. Zowel de nieuwwetgever als de Belgische wetgever hebben aansluitend gewild dat het verwijderen van gevestigde onderdanen van unielidstaten aan het zeer stringente criteria van nationale veiligheid wordt gekoppeld. Het Europees beginsel van loyale samenwerking zou immers ernstig onder druk komen te staan indien de lidstaten een praktijk zouden hanteren waarbij zij elke veroordeelde onderdaan van een mede lidstaat die zich heeft schuldig gemaakt aan een crimineel feit eenvoudigweg kan terugzenden naar de collega lidstaat.

Een en ander zou tevens getuigen van een naïeve ontkenning van het bestaan van het Schengengrensgebied, waarin unieburgers zich in beginsel vrij kunnen verplaatsen. Ofwel is men een bedreiging voor de nationale veiligheid, wat impliceert dat men tevens een bedreiging kan vormen voor de veiligheid van de Schengenzone en verwijdt de lidstaat de persoon die een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid uit het Schengengebied, ofwel moet zij zich de realiteit willen weerhouden dat het hebben van een strafblad of het bestaan van één of meerdere veroordelingen niet verhindert dat de persoon rechtsgeldig binnen het Schengengrondgebied zich kan en mag verplaatsen, desgevallend binnen het bestek van zijn opgelegde voorwaarden en strafuitvoeringsmodaliteiten.

A contrario bovenstaande bevestigt de Staatssecretaris in de laatste alinea van de bestreden beslissing zelf dat zij de volledig voorvermelde beslissing heeft gestoeld op niet alleen de verkeerde rechtsgrond maar tevens een volledig betoog heeft opgebouwd waarin op geen enkel moment verwezen wordt naar de 'dwingende redenen van nationale veiligheid' dewelke minimaal noodzakelijk aanwezig moeten zijn om dergelijke beslissing ten aanzien van de gevestigde unieburger te nemen.

De bestreden beslissing stelt:

"Krachtens art. 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf (eerste pagina).

"Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (cfr. Art.44bis §2). (bestreden beslissing, p. 1).

Deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf steunt op dwingende redenen van nationale veiligheid (cfr. art. 44bis §3) in de zin van artikel 39/79, §3 van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing geen schorsende werking" (bestreden beslissing, p. 8). (eigen benadrukking)

Verwerende partij kan niet tegelijk haar gehele en uitgebreide motivatie steunen op, nota bene, een foutieve rechtsgrond om dan te eindigen met een verwijz naar de correcte rechtsgrond, zodoende de rechtsonderhorige zoveel mogelijk verder te derogeren van zijn rechtsmiddelen.

Dergelijke tactieken betogen minstens van onzorgvuldigheid maar getuigen evenzeer mogelijks van afwending van macht.

Immers,

Er rust een bijzondere motiveringsplicht (art. 62 Vw juncto artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen van 1991) op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van nationale veiligheid, a fortiori wanneer deze beslissing wordt genomen ten aanzien van een onderdaan van een unielidstaat. (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016, 716).

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering vereist vooreerst en voornaamst een interne wettigheid. Een deugdelijk gemotiveerde beslissing kan niet, al dan niet bewust, gesteund gaan op een verkeerde rechtsgrond. De situatie van de rechtsonderhorige wordt dan immers niet correct gekwalificeerd wat maakt dat de beslissing ab initio met de nietigheid is behept.

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, of de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.(...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Pefiarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C- 402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar een verkeerde rechtsgrond en er wordt niet aangehaald waarom de feiten dwingende redenen van openbare veiligheid zouden uitmaken.

Het begrip dwingende redenen van openbare veiligheid moet vooreerst terdege onderscheiden worden van de begrippen 'openbare orde' en 'ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde of een fundamenteel belang van de samenleving'.

De klassieke trificata: openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid dewelke zijn opgenomen onder de meeste escape clauses in het Europees verdrag betreffende de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden' als redenen dewelke staten worden toegestaan om aan bepaalde vrijheden van het individu te derogeren, kunnen niet zomaar worden doorgetrokken binnen de context van EU-recht.

Het Handvest van de Grondrechten van de EU stipuleert immers dat hoewel het beschermingsniveau van de grondrechten in hoofde van EU-burgers steeds minstens gelijk is aan de bescherming geboden onder het EVRM, het EU recht en het handvest aan de burger van de unie sterkere bescherming kunnen bieden.

Zowel het art. 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese unie ("Het unieburgerschap" als primaire hoedanigheid van elke onderdaan van de EU lidstaten), de regels betreffende het vrij verkeer van personen en de burgerschapsrichtlijn maken duidelijk dat de Staten slechts over een specifieke marge beschikken om (mede) unieburgers te verwijderen van het eigen statelijk grondgebied.

Daarbij moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen:

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau an-est8: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval. afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."9 Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.10 Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.11 Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. 12

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)

"Er is sprake van 'dwingende redenen van nationale veiligheid' als er een aantasting is van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, of de aantasting van militaire belangen, die de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat het individu een ernstige bedreiging is voor de nationale veiligheid.

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld en zit momenteel een hoofdgevangenisstraf uit. In principe loopt zijn gevangenisstraf tot 2029. Hoewel verzoeker niet betwist dat hij veroordeeld is voor het plegen van ernstige inbreuken op de drugwetgeving, kan hem moeilijk worden toegedicht op heden een ernstige bedreiging te zijn voor het wel functioneren van de Belgische instellingen dan wel de internationale samenwerking met derde naties.

Verzoeker heeft een vaste partner en volgt met succes vanuit de gevangenis een opleiding bij de Thomas Moore hogeschool. Verzoeker is vader van twee minderjarige kinderen naar wie hij steeds betrokken is geweest. Het verslag van zijn justitie-assistente stipuleert duidelijk dat beide ouders wensen over te gaan tot een co-ouderschapregeling voor de beide kinderen wanneer verzoeker, eventueel voorlopig in vrijheid zou worden gesteld (stuk 5).

Verzoeker heeft altijd legaal gewerkt tijdens zijn verblijf op Belgisch grondgebied (stuk 5).

De Staatssecretaris omschrijft hem als een soort maffioso, een grote speler in de internationale drugtraffiek, quod non. Waarom zou verzoeker legaal hebben moeten werken indien hem met de regelmaat van de klok grote sommen druggeld zouden worden toegestoken?

Hoewel zijn aanwezigheid op Belgisch grondgebied een doorn in het oog kan zijn voor diegene die de war on drugs willen voeren ten kosten van alle betrokken actoren, heeft verzoeker in de gevangenis gewerkt aan zijn rehabilitatie in de maatschappij.

Hij is lid van de Belgische maatschappij, hij heeft in ons land zijn volledig sociaal en gezinsleven uitgebouwd. Het feit dat de bestreden beslissing alludeert op een verwijdering naar Nederland en daarbij lijkt te betogen dat de afstand tussen Nederland en België klein is, gaat dergelijke speculatieve beoordeling voorbij aan de noodzakelijke legaliteit die ontbreekt in de bestreden beslissing.

Een ongerechtvaardigde inbreuk op het artikel 8 EVRM en het artikel 9 van het internationaal verdrag betreffende de rechten van het kind kan aannemelijk gemaakt worden nu de bestreden beslissing faalt naar recht en geen correcte toepassing reflecteert van de vigerende wetgeving.

De standaardformulering waarbij verwerende partij beoogt in hoofde van de partner van verzoeker, zijn minderjarige kinderen en zijn brede familie de inschatting te mogen maken dat zij allen wel best in staat zijn om 1) zonder dagelijks fysiek contact met hun vader te leven 2) een eventuele relatie moeten op te bouwen in Nederland terwijl het centrum van belangen van de partner duidelijk in België ligt.

Dit is een proportionaliteitstoetsing die in casu niet op zijn plaats is. Artikel 8 EVRM en artikel 9 IVRK werden geschonden omdat de bestreden beslissing a priori de legaliteitstoetsing, de inperking moet bij wet zijn voorzien en toegepast worden conform de wet, niet doorstaat, niet kan doorstaan.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeernichtlijn in de context van unieburgerschap niet geldt, en dat het alleszins onredelijk is om verzoeker in onwettig verblijf te laten als titularis van de Nederlandse nationaliteit. Dit is op geen enkele wijze nuttig om het vooropgestelde doel, de bescherming van de nationale veiligheid te vrijwaren.

Besluitend, het enige middel is gegrond.

De beslissing is aangetast door onwettigheid en dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert en in het licht van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 44bis, §2 en §3 luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

2.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich verkeerdelijk beroept op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij verduidelijkt dat zij de Nederlandse nationaliteit heeft, op het Belgische grondgebied verblijft sinds zij tien jaar oud is en in het bezit was van een geldige E+ kaart, dat zij een langdurig gevestigde Unie-onderdaan is, dat de verwerende partij het bijzonder langdurig verblijf op het Belgische grondgebied niet betwist, dat zij erkent dat haar volledige persoonlijke levenssfeer gevestigd is in België en dat de vraag rijst waarom de beslissing niet werd gegrond op artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet zoals behoort.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat zij, blijkens de stukken van het administratief dossier en zoals weergegeven in de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing, op 28 oktober 2016 werd afgeschreven uit de registers daar zij in Nederland ging wonen en zij zich op 27 februari 2017 terug bij de Dienst Bevolking te Beveren meldde en vroeg om opnieuw ingeschreven te worden en zij, naar aanleiding van instructies gegeven op 3 april 2017 aan de stad Beveren, opnieuw ingeschreven werd in het Bevolkingsregister.

Gelet op het voorgaande is er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 6 april 2023, geen sprake van het verblijven door de burger van de Unie op het Belgische grondgebied “gedurende de tien voorafgaande jaren” zoals voorzien in artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet en heeft de verwerende partij terecht toepassing gemaakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet – burgers van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen – minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

Gelet op het *in casu* terecht toepassen van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet – waarin een beëindiging van het verblijf mogelijk is om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid – diende *in casu* geen sprake te zijn van ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ zoals voorzien in artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende aldus niet aan te tonen dat er in hoofde van de verzoekende partij dwingende redenen van nationale veiligheid aan de orde zijn, zodat de verzoekende partij met haar betoog ook niet aantoonde dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan de ‘hogere motivatie vereiste’ vervat in artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat is het uitgebreide betoog van de verzoekende partij inzake het begrip 'dwingende redenen van nationale veiligheid' en de term 'nationale veiligheid' en het onderscheid tussen 'redenen van openbare orde', 'ernstige redenen van openbare orde' en 'dwingende redenen van openbare orde' alsook het onderscheid tussen de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' alsook het betoog dat zij inderdaad werd veroordeeld en momenteel een hoofdgevangenisstraf uitzit die in principe loopt tot 2029, dat hoewel zij niet betwist dat zij veroordeeld is voor het plegen van ernstige inbreuken op de drugwetgeving, haar moeilijk kan worden toegedicht op heden een ernstige bedreiging te zijn voor het wel functioneren van de Belgische instellingen dan wel de internationale samenwerking met derde naties, niet dienstig.

Waar zij betoogt dat de verwerende partij geen onderscheid maakt in de bestreden beslissing tussen 'redenen van openbare orde', 'ernstige redenen van openbare orde' en 'dwingende redenen van openbare orde', kan zij niet gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat het gaat om een ernstige bedreiging van de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit en dat, gelet op de weergegeven motieven, er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de laatste alinea zelf bevestigt dat ze de beslissing heeft gestoeld niet enkel op de verkeerde rechtsgrond maar tevens een volledig betoog heeft opgebouwd waarin op geen enkel moment wordt verwezen naar de dwingende redenen van nationale veiligheid dewelke minimaal aanwezig moeten zijn om een dergelijke beslissing ten aanzien van een gevestigde unieburger te nemen, kan de Raad enkel vaststellen dat uit een volledige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de vermelding in de laatste alinea een materiële vergissing betreft. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet, ook – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift op pagina 7 als citaat – in de laatste alinea op pagina 8 van de bestreden beslissing niet. Uit de bestreden beslissing blijkt meermaals duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet waarbij uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat het gaat om een ernstige bedreiging van de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit en dat, gelet op de weergegeven motieven, er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde. Bovendien, zoals reeds *supra* uiteengezet werd, blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat de verwerende partij onterecht toepassing maakte van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Er diende dan ook geen sprake te zijn, het weze herhaald, van dwingende redenen van nationale veiligheid en de verwerende partij diende hier dan ook niet naar te verwijzen. Waar de verzoekende partij stelt dat dwingende redenen van nationale veiligheid minimaal aanwezig moeten zijn om een beslissing tot beëindiging ten aanzien van een gevestigde unieburger te nemen, gaat zij aldus voorbij aan artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid volstaan om een einde te maken aan het verblijf van een burger van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen, indien de burger van de Unie niet onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet valt, wat *in casu* het geval is, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de vermelding dat de beslissing tot beëindiging steunt op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3 van de Vreemdelingenwet, geen grondslag vormt waarop de bestreden beslissing tot beëindiging is gesteund, doch enkel het vermelden van het gevolg van een beroep tegen een dergelijke beslissing voor de al dan niet schorsende werking van dit beroep. De verzoekende partij verduidelijkt niet welk nadeel zij heeft ondervonden doordat aan het beroep tegen deze beslissing door de verwerende partij geen schorsende werking werd toegekend.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij niet tegelijk haar gehele motivering kan steunen op een foutieve rechtsgrond om dan te eindigen met een verwijzing naar de correcte rechtsgrond, zodoende de rechtsonderhorige zoveel mogelijk verder te derogeren van diens rechtsmiddelen, dat dergelijke tactieken minstens van onzorgvuldigheid getuigen doch mogelijk evenzeer van afwending van macht.

Het betoog van de verzoekende partij dat een deugdelijk gemotiveerde beslissing niet gesteund kan gaan op een verkeerde rechtsgrond, dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit gebaseerd is, dat dit een voorwaarde is teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen, is niet dienstig nu niet blijkt, zoals reeds *supra* werd vastgesteld, dat de bestreden beslissing genomen is op een verkeerde rechtsgrond. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet in rechte en feite juist zijn, dat er verwezen wordt naar de verkeerde rechtsgrond. Het betoog dat er niet aangehaald wordt waarom de feiten dwingende redenen van nationale veiligheid zouden uitmaken, is aldus, zoals reeds uiteengezet, niet dienstig.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel acht voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde die uit haar gedrag voortvloeit.

De verwerende partij grondt haar oordeel op volgende vaststellingen:

“Op 03.05.2020 werd u aangehouden en op 04.05.2020 werd u door onderzoeksrechter M. (...) onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging; bendevorming - deelname; mededader. U werd eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst door onderzoeksrechter V.S. (...) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming - deelname.

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 02.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter V.S. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 08.06.2020 maar u bleef in de gevangenis ten gevolge van het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...).

Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 19.06.2020 werd het aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door onderzoeksrechter M. (...) opgeheven mits het betalen van een borgsom en onder voorwaarden. De borgsom werd betaald op 24.06.2020 en u werd diezelfde dag vrijgesteld.

Op 04.08.2020 werd u aangehouden en op 05.08.2020 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen wegens het niet naleven van de voorwaarden gesteld bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen d.d. 02.06.2020. U was niet ingegaan op de schriftelijke uitnodigingen om u op 13.07.2020 en 20.07.2020 aan te melden bij het justitiehuis.

Op 13.08.2020 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 15.08.2020 werd u omstreeks 2u30 aangetroffen naar aanleiding van een verkeersongeluk. U had echter bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen d.d. 19.06.2020 voorwaarden opgelegd gekregen. Zo diende u onder meer een avondklok te respecteren tussen 22u00 en 7u00. Uw aanhouding werd bevolen wegens het niet naleven van de u opgelegde voorwaarden en u werd op 16.08.2020 opnieuw overgebracht naar de gevangenis te Antwerpen.

Vanaf 21.09.2020 onderging u de voorlopige hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 06.10.2020 knipte u uw enkelband door en vluchtte u.

U werd op 17.12.2020 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8.000 EUR daar u zich schuldig heeft gemaakt aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk 809,7 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 29.03.2019 en 18.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 17.04.2019) en aan deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 29.03.2019 tot en met 17.04.2019).

Op 04.01.2021 werd u door de Politie rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan het niet naleven van het verbod om zich onnodig op de openbare weg of in openbare plaatsen te bevinden en aan het niet naleven van het verbod op samenscholingen (feiten gepleegd op 03.05.2020).

Op 24.03.2021 stelde het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 26.06.2020) vast dat de feiten waarvoor u vervolgd werd en waaraan u schuldig verklaard werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging,

namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd tussen 27.02.2019 en 20.04.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 19.04.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 28.02.2019 tot en met 19.04.2019)] samen met de feiten waarvoor u reeds werd veroordeeld bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, d.d. 17.12.2020, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet, dat de huidige feiten voorafgaan aan dit vonnis en dat de in dit vonnis opgelegde straffen geen voldoende bestraffing vormen voor al de misdrijven samen, en legde voor de thans voorliggende feiten een bijkomende bestraffing op van 40 maanden hoofdgevangenisstraf en een geldboete van 24.000 EUR. Tevens werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen.

Op 22.11.2021, na een ontvluchting van 412 dagen, werd u weer opgesloten in de gevangenis.

Op 22.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Dendermonde (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 23.06.2021; verstekvonnis met onmiddellijke aanhouding gevelde tijdens uw ontvluchting) vast dat de feiten waarvoor u vervolgd werd [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van minstens 712,1 kg cocaïne (feit gepleegd in de période van 01.04.2019 tot en met 02.05.2019)] vermengen met de feiten waarvoor u reeds definitief werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij vonnis d.d. 17.12.2020 en de feiten waarvoor u reeds definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest d.d. 24.03.2021, zei dat de reeds uitgesproken bestraffingen voor alle feiten samen een juiste bestraffing leek, en legde bijgevolg geen bijkomende straf op.

Op 30.06.2022 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten [namelijk: invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de invoer van 1345,90 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 12.04.2019 en 09.05.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 08.05.2019) en deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie (feit gepleegd van 13.04.2019 tot 13.05.2019)] de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 17.12.2020 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.03.2021 en legde u hoofdens die feiten geen bijkomende bestraffing op.

U boet momenteel drie gevangenisstraffen uit waarvan twee ten gevolge van inbreuken op de drugswetgeving en u bereikt strafeinde op 31.01.2029.

U maakte minstens sinds 28.02.2019 deel uit van een bijzonder goed georganiseerde bende die via de Antwerpse haven zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Zuid-Amerika. De vereniging schakelde meerdere mensen in om aanzienlijke ladingen cocaïne uit te halen uit de haven, eerst door de drugs te verplaatsen naar een container die op grond van het land van herkomst minder argwaan opwekte en vervolgens door die container te laten ophalen door een transporteur die de nodige gegevens verkreeg. Uw naam kwam naar voor in meerdere drugsdossiers die handelden over de in- en uitvoer van verdovende middelen en het ontvreemden van containers via pincode fraude.

De internationale drughandel valt onder de noemer bijzonder zware criminaliteit zo blijkt uit artikel 83, lid 1, eerste alinea van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie": "1. Het Europees Parlement en de Raad kunnen volgens de gewone wetgevingsprocedure bij richtlijnen minimumvoorschriften vaststellen betreffende de bepaling van strafbare feiten en sancties in verband met vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie die voortvloeit uit de aard of de gevolgen van deze strafbare feiten of uit een bijzondere noodzaak om deze op gemeenschappelijke basis te bestrijden. Het betreft de volgende vormen van criminaliteit: terrorisme, mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, illegale drugshandel, illegale wapenhandel, het witwassen van geld, corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, computercriminaliteit en de georganiseerde criminaliteit. [...]"

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 17.12.2020, blijkt dat u zich, in het kader van een vereniging, tussen 29.03.2019 en 18.04.2019 schuldig maakte aan de trafiek van 809,7 kg cocaïne.

Met het arrest van het Hof van Beroep d.d. 24.03.2021 werd u bestraft voor de invoer van een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne in het kader van een vereniging tussen 27.02.2019 en 20.04.2019

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 22.06.2022 blijkt dat u zich in de période van 01.04.2019 tot en met 02.05.2019 schuldig maakte aan de invoer van minstens 712,1 kg cocaïne in het kader van een vereniging.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 30.06.2022, blijkt dat u zich, in het kader van een vereniging, tussen 12.04.2019 en 09.05.2019 schuldig maakte aan de invoer van 1345,90 kg cocaïne.

Internationale drugtrafiek waarbij onder meer de Antwerpse haven wordt misbruikt om gigantische hoeveelheden cocaïne Europa binnen te krijgen, vormt niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid.

Het is algemeen bekend dat harddrugs grote gezondheidsrisico's met zich meebrengen voor de gebruikers ervan en dat deze drugs kunnen leiden tot een lichamelijke of geestelijke verslaving. Druggebruikers veroorzaken grote maatschappelijke overlast. Drugverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Heel wat drugverslaafden verliezen immers hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling als gevolg van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid om aan geld te komen om in hun verslaving te voorzien. Samen met de andere leden van de criminele vereniging waarvan u deel uitmaakte, zorgde u er mee voor dat gebruikers op grote schaal voorzien konden worden van cocaïne en daarmee hun gezondheid in gevaar brachten. U heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Puur en snel geldgewin is blijkbaar uw enige drijfveer, waarbij u geen normbesef toont. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar.

Bij internationale drugtransporten zijn bovendien talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met deze strafbare feiten zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Vrijwel allé liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 22.06.2022 blijkt: "Op 23 mei 2019 werden om iets na 3 uur 's nachts vijf schoten afgevuurd op de voordeur van het appartementsgebouw waar E.L.R. (...) woonde." Hoewel u aan de onderzoekers verklaarde dat de schoten niet voor u bedoeld waren, verdween u na de schoten wel met de noorderzon: "Ook het feit dat de voordeur van het appartementsgebouw waar opposant [hiermee wordt naar u verwezen] woonde op 23 mei 2019 beschoten werd en het feit dat opposant daarna met de noorderzon verdween, duidt erop dat opposant tot en met 2 mei 2019 nog steeds deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer van cocaïne." Het kan niet uitgesloten worden dat bij dergelijke beschietingen onschuldige slachtoffers vallen. U deinsde er zelf ook niet voor terug om mensen te bedreigen of onder druk te zetten, zo blijkt o.a. uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 17.12.2020: "A. P. E. M. werd verhoord op 2 januari 2020 en gaf toe dat hij de gegevens van de container had doorgegeven aan E.L.R. (...). Hij stelde dat hij onder druk werd gezet en dat L.R. (...) hem bedreigde."

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot

deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” Met uw handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft u een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cocaïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stof. U heeft zich geen rekenschap gegeven van allé negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn bijzonder ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straffen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds tai van veroordelingen door de Politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft: “Opposant is 34 jaar oud. Hij werd reeds 20 keer veroordeeld voor misdrijven in het verkeer. Dit wijst al op een ernstige normvervaging” (zie vonnis CR Dendermonde d.d. 22.06.2022) Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U werd veelvuldig door de Politierechtbank veroordeeld tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek. De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op uw gedrag in het verkeer en u trok zich ook niet veel aan van de opgelegde rijverboden. Uit het gegeven dat u ernstige verkeersovertredingen bleef begaan, kan afgeleid worden dat u totaal niet onder de indruk was van deze veroordelingen. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn eveneens ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U werd op 04.01.2021 ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand voor het niet respecteren van de coronamaatregelen, nog een indicatie dat u de mening toegedaan bent dat u zich niet aan de regels hoeft te houden en dat u zomaar kan doen wat u wil zonder enige rekening te houden met uw medeburgers.

In uw schrijven d.d. 03.03.2023 haalt u aan dat u uit uw fouten geleerd heeft en dat u uitkijkt naar een toekomst hier in België samen met uw familie, uw kinderen en uw vriendin M.H.S. (...). Toen u vrij was onder voorwaarden hield u zich niet aan die voorwaarden: zo ging u niet in op de uitnodigingen van de justitieassistent en respecteerde u de avondklok niet. Toen u onder E.T. stond knipte u uw enkelband door en sloeg u gedurende 412 dagen op de vlucht. U stapelde de ene na de andere verkeersboete op, u nam zelfs de moeite niet om aanwezig te zijn op de zittingen, de meeste veroordelingen door de politierechtbank gebeurden immers bij verstek, en u paste uw rijgedrag blijkbaar geenszins aan (de eerste boete door de politierechtbank kreeg u op 20.02.2008 en de laatste op 10.05.2022). Uit de verschillende vonnissen blijkt o.a. dat u meermaals leugenachtige verklaringen aflegde, dat u zich op een gegeven moment voordeed als uw broer (achteraf bleek dat de afgenomen vingerafdrukken u toebehoorden, vonnis CR Dendermonde p. 8) en dat u dingen deed achter de rug van uw werkgever. Gelet op uw ingesteldheid toont u -louter door te beweren dat u geleerd heeft uit uw fouten- niet aan dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal zijn voor de openbare orde. Zoals reeds aangehaald, is er een ernstig recidivegevaar. Dat de Psychosociale Dienst van de gevangenis (PSD) in de “maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling/penitentiair verlof/elektronisch toezicht” d.d. 31.01.2023 positief adviseerde voor de gevraagde strafuitvoeringsmodaliteiten kan onderhavige beslissing niet milderen. Uit het verslag blijkt dat uw partner niet goed op de hoogte is van de door u gepleegde feiten en dat ze er liever ook niet veel van weet, dat zij geen idee heeft van de schulden die u dient te betalen, dat zij steeds aanhaalt dat de feiten dateren van voor jullie een koppel waren maar daarbij volledig voorbij gaat aan het feit dat u uw enkelband doorknipte en op de vlucht ging (gedurende 412 dagen) terwijl jullie al een koppel waren.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U heeft blijkbaar goede connecties in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw laakbare ingesteldheid, uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, de afbetalingen die u moet doen, uw gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat het risico dat u zal hervallen in illégale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illégale drugs en tegen diegenen die daarvoor verantwoordelijk zijn. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Door enkel te betogen dat de verwerende partij haar omschrijft als een soort maffioso, een grote speler in de internationale drugtrafiek, en te stellen dat dit niet zo is, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Hoe zij haar eigen rol beoordeelt, doet geen afbreuk aan de voormelde feiten en vaststellingen inzake haar gedrag, die *in concreto* niet door de verzoekende partij worden betwist. Ook door te stellen dat zij altijd legaal gewerkt heeft tijdens haar verblijf op het Belgische grondgebied en door zich de vraag te stellen waarom zij legaal zou moeten werken indien haar met de regelmaat van de klok grote sommen druggeld zouden worden toegestoken, weerlegt, noch ontkracht zij voormelde motieven. Immers toont zij geenszins aan dat zij legaal aan het werk was om de enkele reden dat zij dit financieel nodig had.

Waar de verzoekende partij betoogt dat hoewel haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied een doorn in het oog kan zijn voor diegene die de 'war on drugs' willen voeren ten koste van alle betrokken actoren, zij in de gevangenis heeft gewerkt aan haar rehabilitatie, toont zij geenszins aan dat door het loutere feit dat zij in de gevangenis gewerkt heeft aan haar rehabilitatie, de verwerende partij niet langer zou kunnen oordelen dat zij door haar *"gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving"*. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat zij in de gevangenis gewerkt heeft aan haar rehabilitatie, laat staan dat zij aantoonbaar is gerehabiliteerd. Evenmin blijkt zulks uit het administratief dossier. Hoe dan ook is het in haar eigen belang dat zij zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, doch zulks houdt niet automatisch in dat zij veranderd is en geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. De beweringen van de verzoekende partij zijn niet van die aard dat ze de oordeelsvorming van de verwerende partij onderuit kunnen halen.

2.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij een vaste partner heeft en met succes vanuit de gevangenis een opleiding bij de Thomas Moore hogeschool volgt, dat zij de vader is van twee minderjarige kinderen ten aanzien van wie zij steeds betrokken is geweest, dat het verslag van de justitie-assistente duidelijk stipuleert dat beide ouders wensen over te gaan tot een co-ouderschapsregeling voor de beide kinderen wanneer zij, eventueel voorlopig, in vrijheid wordt gesteld en dat zij altijd legaal gewerkt heeft tijdens haar verblijf op het Belgische grondgebied.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1.6., blijkt duidelijk dat de verwerende partij van alle bovenvermelde elementen kennis had (*dat u een duurzame relatie heeft met M.H.S. (...) (zie enquête van justitie in bijlage); (...) dat u 2 minderjarige kinderen heeft (L. (...) en M. (...) L.R. (...)) die in België bij hun moeder S.D.W. (...) wonen (zie documenten in bijlage); (...) dat u naar de Thomas More hogeschool te Mechelen ging (recent); (...) dat u altijd gewerkt heeft in België, zowel als arbeider als als bediende (zie loopbaangegevens VDAB in bijlage) (...) jullie kregen samen 2 kinderen: L.R.L. (...) (geboren op (...) 2010, Belgische nationaliteit) en L.R.M. (...) (geboren op (...) 2015, Belgische nationaliteit). U stelde dat jullie gedurende jullie relatie altijd samengewoond hebben samen met de kinderen, dat jullie intussen uit elkaar zijn maar dat jullie een goede verstandhouding hebben wat de kinderen betreft. Dat u uw kinderen kan zien wanneer u wil en dat uw kinderen u kunnen zien wanneer zij dat willen. Nu u in de gevangenis zit, zouden ze u elke woensdag bezoeken (kinderbezoek). Daarnaast zou u ook dagelijks met hen bellen en/of videobellen. U schrijft dat u het niet zou kunnen plaatsen als u afstand zou moeten nemen van uw kinderen. Uit de "maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling / penitentiair verlof / elektronische toezicht" opgesteld door het Agentschap Justitie en Handhaving/Justitiehuis Antwerpen op 31.01.2023 die door u voorgelegd werd, blijkt dat het de bedoeling was om co-ouderschap op te starten waarbij de kinderen om de week bij u en uw huidige partner zouden verblijven. (...) Volgens uw huidige partner zou u ook nu u in de gevangenis verblijft, proberen actief uw vaderrol op te nemen door uw kinderen telefonisch te helpen met hun huiswerk. (...) U gaf aan momenteel een duurzame relatie te hebben met S.C.M.M.H. (...) (geboren op (...) 1995 te Sao Tomé en Príncipe, Portugese nationaliteit, EU kaart geldig tot 05.02.2027). Uit de "maatschappelijke enquête met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling / penitentiair verlof / elektronische toezicht" opgesteld door het Agentschap Justitie en Handhaving/Justitiehuis Antwerpen op 31.01.2023 die door u voorgelegd werd, blijkt dat mevrouw S.C.M. (...) verklaarde dat jullie elkaar in 2012 leerden kennen omdat u een goede vriend was van haar neef. Op haar 17e zouden jullie ongeveer 6 maanden een relatie gehad hebben die eindigde omdat zij naar Londen verhuisde voor haar studies. Mevrouw studeerde daar gedurende 3,5 jaar maar maakte haar studies niet af omdat ze naar Portugal trok om haar zieke grootmoeder te verzorgen. Jullie zouden sinds 3 jaar een vaste relatie hebben en in de toekomst een gezin willen stichten. Mevrouw verklaarde aan de justitieassistent dat jullie sinds 2020 samenwoonden en dat jullie in november 2021 naar jullie huidig appartement verhuisden om meer plaats te hebben voor uw kinderen. Jullie zouden minstens 5 keer per dag bellen en mevrouw verklaarde u een of twee keer per week te bezoeken in de gevangenis. Mevrouw wil dat u zo snel mogelijk naar huis komt,*

op financieel vlak zou mevrouw u onderhouden gedurende de strafuitvoering. Dat zou ook de reden zijn waarom zij nu dubbel werkt.), dat zij deze in overweging heeft genomen alsook heeft gemotiveerd waarom deze het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Door louter deze elementen te herhalen weerlegt, noch ontkracht zij deze motieven, noch de motieven die luiden als volgt:

“Uit de bezoekgeschiedenis van de gevangenis blijkt dat beide kinderen u reeds bezochten in de gevangenis, zij het helemaal niet zo frequent als elke woensdagmiddag zoals u in uw schrijven aangaf. Uw jongste zoon kwam tot nu toe (20.03.2023) één maal op bezoek, de oudste bezocht u zes maal. Het wordt op heden niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven (dat momenteel weliswaar noodzakelijkerwijs verloopt via bezoeken in de gevangenis, post en moderne communicatiemiddelen) in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) met uw kinderen en dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw recht op een gezinsleven met hen. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Nazicht van de registers leert dat u sinds 28.01.2018 nooit meer officieel ingeschreven stond op eenzelfde adres als uw ex-partner en de kinderen. Sinds 22.11.2021 zit u ononderbroken in de gevangenis. Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen intussen gewend zijn aan uw fysieke afwezigheid in hun dagdagelijkse leven en dat ze inmiddels gewoon zijn dat ze u slechts sporadisch zien en doorgaans met u communiceren via de moderne communicatiemiddelen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat u vanuit het land waar u zich in de toekomst zal vestigen, geen contact meer zou kunnen onderhouden met uw kinderen via de moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken. Familieleden of vrienden in België zouden hen kunnen begeleiden bij zo'n bezoek indien ze nog te jong zouden zijn om zelfstandig te reizen. U verklaarde nog een goede verstandhouding te hebben met de moeder van de kinderen, mogelijks kunnen de kinderen schoolvakanties bij u doorbrengen. Bovendien kan u hen ook vanuit het buitenland financieel ondersteunen. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen doordat uw verblijfsrecht beëindigd wordt, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen. Het feit dat u kinderen had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging meewerkt aan het invoeren van grote hoeveelheden cocaïne via de haven van Antwerpen met alle kwalijke gevolgen van dien.

(...)

Uit de bezoekgeschiedenis van de gevangenis blijkt inderdaad dat zij u zeer regelmatig bezoekt. Uit de registers blijkt dat jullie nooit officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden.

Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit blijkt dat het weldegelijk om een duurzame relatie gaat. Er zijn enkel de verklaringen die mevrouw aflegde tegenover de justitieassistent, dat u welkom bent om bij haar te gaan wonen, dat zij u financieel zou onderhouden, het gegeven dat zij u zeer regelmatig bezoekt in de gevangenis en uw verklaringen in dit verband. Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw

relatie met mevrouw S.C.M. (...) van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, *quod non*, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw S.C.M. (...) buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten. Het loutere feit dat zij enige moeilijkheden zou kunnen ondervinden, volstaat niet. Het feit dat mevrouw verblijfsrecht heeft in België, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nederland of elders. Uit de voorgelegde maatschappelijke enquête blijkt dat mevrouw, die de Portugese nationaliteit heeft, 12 jaar geleden uit Portugal naar België kwam, dat ze 3,5 jaar in Londen zou gestudeerd hebben en dat ze vanuit Londen naar Portugal teruggeshaald zou zijn om voor haar zieke grootmoeder te zorgen. Ze zou sinds 4 jaar op interim-basis werken bij de fabriek "Chocolade Werken Gudrun" te Lier en zou daarnaast sinds 1 jaar 3 avonden per week in een café in Antwerpen werken. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat ze dergelijk werk buiten België niet zou kunnen vinden. Als EU-burger kan ze ongetwijfeld ook verblijfsrecht verwerven in Nederland, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat haar daar ooit het verblijfsrecht geweigerd werd. Nederlands en Vlaams zijn gelijkend, dus taal zou geen probleem vormen. Haar familie en vrienden in België zou ze regelmatig kunnen bezoeken aangezien Nederland en België buurlanden zijn en zij zich vrij kan bewegen in Europa. Daar u ook Portugees spreekt, behoort het ook tot de mogelijkheden zich gezamenlijk in Portugal te vestigen en daar een gezinsleven uit te bouwen. Er liggen evenmin stukken voor waaruit blijkt dat u daar ooit een verblijfsrecht aanvraagde en dat u dit geweigerd werd. Mevrouw kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Nederland. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Financiële steun kan zij u ook geven wanneer u in het buitenland verblijft. Dat het contact met haar moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van uw persoonlijk gedrag. Indien u zich niet ingelaten zou hebben met de internationale cocaïnehandel en geen gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid, zou u zich niet in deze situatie bevinden.

Uw moeder (R.L.V.C.M.(...), geboren op (...) 1962 te Santo Antao, Nederlandse nationaliteit sinds 09.02.2005, E+ kaart geldig tot 20.08.2023), uw stiefvader (V.L. (...), geboren op (...) 1949 te Amsterdam, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 20.08.2023), uw 2 zussen (L.R.B.C. (...), geboren op (...) 1990 te Santo- Antao, Nederlandse nationaliteit sinds 30.04.2005, E+ kaart geldig tot 13.09.2023 en L.A.L.S. (...), geboren op (...) 1985 te Santo-Antao, Belgische nationaliteit sinds 22.03.2007) en uw broer (L.R.D.A. (...), geboren op (...) 1992 te Ribeira Grande, Nederlandse nationaliteit sinds 30.04.2005, EU+ kaart geldig tot 14.02.2027) wonen in België. De meeste van hen bezoeken u van tijd tot tijd in de gevangenis. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen (stief)ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen broers en zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze familieleden. U beperkt u zich ertoe hun aanwezigheid in België te vermelden en toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van hen. Het gegeven dat (de meeste van) uw familieleden u bezoeken in de gevangenis en dat u daarnaast mogelijks ook telefonisch contact met hen heeft, is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen, is wederom enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat op minderjarige leeftijd startte dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten, dat u hier hobby's uitoefende en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale

en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België en dat u bereid zou zijn in de toekomst opnieuw te gaan werken, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het gaat voornamelijk om vrij korte tewerkstellingen in interim verband. U misbruikte trouwens het vertrouwen dat uw laatste werkgever u gaf, terwijl u daar amper van 19.03.2019 tot 10.05.2019 werkte, door transportopdrachten te geven zonder hun medeweten en dit om cocaïne uit de haven te halen. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet hierop lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugshandel.

Het gegeven dat u "Luchtvracht" studeert bij de Thomas More Hogeschool vanuit de gevangenis, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat u dergelijke opleiding enkel in België kan volgen.

U verklaarde dat u eigenlijk nooit in Nederland gewoond of gewerkt heeft, dat u er geen familie heeft, dat heel uw bestaan hier in België is sinds u 8 jaar was en dat u zich mede daardoor Belg voelt. U stelt zich niet in te kunnen beelden waar u heen zou moeten gaan indien u België zou moeten verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat u ruim 10 jaar oud was (bijna 11) toen u in België aangekomen bent, inmiddels bent u 35 jaar oud. Het wordt niet betwist dat het opbouwen van een leven in Nederland aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan daarvoor. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in oktober 2016 bij de stad Beveren ging melden dat u naar Nederland zou verhuizen. Op 28.10.2016 werd u bijgevolg uit de registers afgeschreven naar het buitenland. Op 27.02.2017 meldde u zich bij de Dienst Bevolking te Beveren en vroeg u om opnieuw in de registers ingeschreven te worden. U heeft in het verleden blijkbaar zelf het initiatief genomen om tijdelijk in Nederland te gaan wonen. Uw stiefvader heeft mogelijks nog familie in Nederland waarmee hij u in contact kan brengen. Hoe dan ook bent u een volwassen man die in staat kan worden geacht zijn leven zelfstandig uit te bouwen in een land waarvan hij de nationaliteit heeft zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Nederland. Bovendien zijn België en Nederland buurlanden waardoor familieleden woonachtig in België makkelijk van tijd tot tijd op bezoek kunnen komen, eventueel kan iemand u tijdelijk vergezellen tot u uw leven er weer op de rails heeft. Nederlands en Vlaams zijn zeer gelijkend. Dat u nog nooit gewerkt heeft in Nederland, betekent niet dat u er geen werk zou kunnen vinden met de diploma's die u heeft.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grand van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Ook door louter te stellen dat zij lid is van de Belgische maatschappij en dat zij in ons land haar volledig sociaal en gezinsleven heeft uitgebouwd, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt waarom deze elementen het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan.

Betreffende het betoog in het verzoekschrift *“Het feit dat de bestreden beslissing alludeert op een verwijdering naar Nederland en daarbij lijkt te betogen dat de afstand tussen Nederland en België klein is, gaat dergelijke speculatieve beoordeling voorbij aan de noodzakelijke legaliteit die ontbreekt in de bestreden beslissing”*, is het de Raad niet volledig duidelijk waarop de verzoekende partij doelt met ‘de noodzakelijke legaliteit’. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing – terecht, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk – gesteund is op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is deze beoordeling dienstig en conform de rechtspraak van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen

worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Gelet op het feit dat aldus in het kader van een redelijke afweging en het onderzoek of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel, rekening wordt gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet, zijn de motieven die wijzen op het feit dat België en Nederland buurlanden zijn waardoor familieleden die in België wonen gemakkelijk van tijd op tijd op bezoek kunnen komen en eventueel iemand haar tijdelijk kan vergezellen tot zij haar leven weer op de rails heeft, dienstig in dit kader en conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

Door voorts te betogen dat de standaardformulering waarbij de verwerende partij beoogt in hoofde van haar partner, haar minderjarige kinderen en haar brede familie de inschatting te mogen maken dat zij allen best wel in staat zijn om zonder dagelijks fysiek contact met hun vader te leven en een eventuele relatie moeten kunnen opbouwen in Nederland terwijl het centrum van de belangen van haar partner duidelijk in België ligt, een proportionaliteitstoetsing is die niet op zijn plaats is, toont zij aan dat zij het oneens is met de belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, doch toont zij hiermee geenszins *in concreto* aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag zouden zijn.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat een ongerechtvaardigde inbreuk op artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk kan gemaakt worden nu de bestreden beslissing faalt naar recht en geen correcte toepassing reflecteert van de vigerende wetgeving, dat de standaardformulering waarbij de verwerende partij beoogt in hoofde van haar partner, haar minderjarige kinderen en haar brede familie de inschatting te mogen maken dat zij allen best wel in staat zijn om zonder dagelijks fysiek contact met hun vader te leven en een eventuele relatie moeten kunnen opbouwen in Nederland terwijl het centrum van de belangen van haar partner duidelijk in België ligt, een proportionaliteitstoetsing is die niet op zijn plaats is, dat artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden werden doordat de bestreden beslissing *a priori* de legaliteitstoetsing – de inperking moet bij wet voorzien zijn en toegepast worden conform de wet – niet kan doorstaan, herhaalt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing terecht gesteund is op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, zodat haar betoog faalt.

Tot slot merkt de Raad nog op dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen, in het kader van artikel 8 van het EVRM, erop wordt gewezen dat de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting bevat, zodat het betoog van de verzoekende partij hieromtrent, niet dienstig is.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij een schending van het legaliteitsbeginsel, de formele en/of materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, artikel 44bis, §2 en 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 24.2, 41 en 47 van het Handvest en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk.

2.9. Betreffende de aangevoerde schending van “het Europees beginsel van vrij verkeer” laat de verzoekende partij na op concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER